EVROPSKA
KOMISIJA

Bruselj, 10.2.2020
COM(2020) 47 final

POROČILO KOMISIJE EVROPSKEMU PARLAMENTU IN SVETU

o oceni pravil o izdajanju računov iz Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost

{SWD(2020) 29 final}

1. Uvod

Komisija na podlagi člena 237 Direktive 2006/112/ES[1] (v nadaljnjem besedilu: direktiva o DDV) in na podlagi neodvisne ekonomske ocene Evropskemu parlamentu in Svetu predloži poročilo o splošni oceni vpliva pravil o izdajanju računov, ki veljajo 1. januarja 2013, zlasti na obseg dejanskega zmanjšanja upravnega bremena za podjetja. Komisija je v tem okviru ocenila pravila o izdajanju računov.

Oceno je podprla neodvisna študija, ki jo je vodila svetovalna skupina Economisti Associati, končno poročilo pa je bilo objavljeno februarja 2019[2].

V oceni so bila ocenjena pravila o izdajanju računov iz Direktive Sveta 2010/45/EU[3] (druga direktiva o izdajanju računov) in zlasti, ali so prispevala k štirim splošnim ciljem, ki so bili prvotno določeni, in sicer: i) zmanjšanju upravnega bremena za podjetja ii) zmanjšanju goljufij na področju DDV/vpliva na dejavnosti nadzora, iii) pravilnemu delovanju notranjega trga in iv) spodbujanju MSP.

Ocena je upoštevala pet meril ocenjevanja iz smernic Komisije za boljše pravno urejanje[4]: ustreznost, uspešnost, učinkovitost, skladnost in dodano vrednost EU.

2. Prenos in izvajanje direktive

Da bi določil izhodišče za ocenjevanje, je svetovalec analiziral, kako so države članice prenesle in izvedle drugo direktivo o izdajanju računov. Ta analiza se je osredotočila na to, ali so države članice pravilno prenesle direktivo, in ocenila, v kolikšni meri se je zaradi nje spremenil nacionalni pravni okvir. Zaradi jasnosti je spodnji povzetek analize razdeljen na tri tematska področja.

2.1. Izdajanje e-računov

Z Direktivo so bile uvedene tri glavne spremembe pravnega okvira EU za elektronske račune (v nadaljnjem besedilu: e-računi): (i) nova opredelitev e-računa; (ii) načelo tehnološke nevtralnosti; in (iii) načelo enake obravnave računov na papirju in elektronskih računov. Spremembe so bile uvedene enakomerno po vsej EU. Tudi kadar se nacionalne določbe nekoliko razlikujejo od besedila direktive, se zdi, da nepravilnih prenosov ni.

---

1 Direktiva Sveta 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L 347, 11.12.2006, str. 1).

2 Poročilo o oceni pravil o izdajanju računov iz Direktive 2006/112/ES: https://op.europa.eu/sl/publication-detail/-/publication/745fa4fe-2db0-11e9-8d04-01aa75ed71a1

3 Direktiva Sveta 2010/45/EU z dne 13. julija 2010 o spremembah Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost glede pravil o izdajanju računov (UL L 189, 22.7.2010, str. 1).

4 Več informacij je na voljo na: https://ec.europa.eu/info/law/law-making-process/planning-and-proposing-law/better-regulation-why-and-how/better-regulation-guidelines-and-toolbox_sl

Zlasti v zvezi z *opredelitvijo e-računa* je velika večina držav članic (24) v svojo nacionalno zakonodajo vključila opredelitev e-računa, ki je podobna tisti iz direktive. V štirih državah članicah opredelitev ni bila uvedena ali je nekoliko drugačna od opredelitve iz direktive o DDV. Kar zadeva *načelo tehnološke nevtralnosti*, je bila ta direktiva prenesena enotno, nobena država članica pa tudi ne zahteva uporabe določene tehnologije za izdajanje e-računov. Čeprav štiri države članice sprejemajo le rešitve za izdajanje e-računov, ki so izrecno navedene v nacionalni zakonodaji, so predvidene možnosti opredeljene dovolj široko, da se davkoplačevalcem zagotovi svobodna izbira. Da se zagotovi načelo *enakega obravnavanja*, so bile v vseh državah članicah odpravljene zakonodajne zahteve v zvezi z e-računi, ki presegajo zahteve, ki veljajo za račune na papirju[5].

2.2. Izdajanje računov in njihova vsebina

Druga direktiva o izdajanju računov je uvedla številne spremembe na področju izdajanja računov in njihove vsebine. Spremenila je tri posebne ureditve izdajanja računov: samofakturiranje, poenostavljene račune in skupne račune. Uvedla je tudi spremembe zahtev glede izdajanja računov, ki se uporabljajo za čezmejne transakcije, da bi se zmanjšala bremena in povečalo usklajevanje. Glavne spremembe se nanašajo na veljavne predpise o izdajanju računov, čas izdaje računov in vsebino čezmejnih računov.

Direktiva na splošno kaže zelo dobro raven prenosa. Vse obvezne zahteve iz druge direktive o izdajanju računov so bile prenesene v nacionalne zakonodaje. Poleg tega so države članice v nacionalne zakonodaje uvedle spremembe, ki so bile za države članice neobvezne. Države članice so uvedle še nekatere druge spremembe zaradi dodatnih poenostavitev, čeprav jih direktiva dejansko ne predvideva, vendar ni v nasprotju z njimi.

Treba je omeniti, da je bila nacionalna zakonodaja nekaterih držav članic v zvezi z izdajanjem računov in njihovo vsebino že v skladu z drugo direktivo o izdajanju računov. Zato je obseg sprememb odvisen od tega, kako je bila oblikovana prejšnja nacionalna zakonodaja. Direktiva je tako imela neenakomeren vpliv na različne nacionalne pravne okvire. Zato so bile te določbe za namene ocene prednostno razvrščene glede na obseg pravne spremembe (tj. število držav članic, v katerih so povzročile spremembo nacionalnega pravnega okvira) in glede na mnenje strokovnjakov s področja DDV o tem, ali so vplivale na ravnanje podjetij. Ta prednostna razvrstitev je pokazala, da so se spremembe v zvezi z veljavno pristojnostjo (člen 219a direktive o DDV), poenostavljenimi računi (členi 220a, 226b, 238 direktive o DDV), roki izdajanja računov (člen 222 direktive o DDV) in samofakturiranjem (člen 224 direktive o DDV) obravnavale kot bistvene, druge spremembe, ki jih je uvedla druga direktiva o izdajanju računov, pa so bile obravnavane kot manjše[6].

---

[5] Za več podrobnosti o prenosu določb o izdajanju e-računov glej poglavje 3.1.1 delovnega dokumenta služb Komisije.

[6] Glej oddelek 3.1.2. delovnega dokumenta služb Komisije.

2.3. Druga pravila o izdajanju računov

Druga direktiva o izdajanju računov je uvedla eno posebno spremembo, ki zadeva MSP, tako imenovano kombinirano ureditev na podlagi plačane realizacije („cash accounting“) za določena mikropodjetja. Analiza prenosa določbe o ureditvi na podlagi plačane realizacije ne kaže razlik med pravili EU in nacionalnimi pravnimi okviri. Druge spremembe se nanašajo na pravila obveznosti obračuna DDV za dobavo in nakup blaga znotraj Skupnosti, njihov prenos pa je s tega vidika privedel do usklajenega pristopa v državah članicah.

3. Glavni učinki druge direktive o izdajanju računov

3.1. Zmanjšanje upravnega bremena

Zmanjšanje upravnega bremena za podjetja zaradi druge direktive o izdajanju računov je bilo v glavnem posledica naslednjih dveh sklopov določb: (i) zahteve za izdajanje e-računov ter (ii) izdajanje računov in njihova vsebina, ki so poenostavljeni in usklajeni z zahtevami glede izdajanja računov.

Kar zadeva izdajanje e-računov, se prizna pozitivna vloga druge direktive o izdajanju računov. Druga direktiva o izdajanju računov je očitno eden od dejavnikov, ki so od leta 2014 pospeševali rast uporabe *izdajanja e-računov* med podjetji EU. Študija navaja, da je zaradi večje uporabe izdajanja nestrukturiranih e-računov[7] druga direktiva o izdajanju računov najbolj vplivala na zmanjšanje upravnega bremena, saj so poenostavitve spodbudile podjetja k prehodu z računov na papirju na datoteke PDF[8] . Druga direktiva o izdajanju računov ni razlikovala med strukturiranimi[9] in nestrukturiranimi e-računi. Direktiva s tem, da ne razlikuje med dvema oblikama e-računov in da uveljavlja načelo tehnološke nevtralnosti, ni neposredno spodbudila uporabe računov, ki jih je treba samodejno obdelati, zato ni povzročila povečanja uporabe strukturiranih e-računov.

Ocenjuje se[10], da je direktiva zmanjšala upravno breme za podjetja za 1,04 milijarde EUR v obdobju 2014–2017, od katerega je približno 920 milijonov EUR mogoče pripisati izdajanju nestrukturiranih računov[11]. Največ koristi so od druge direktive o izdajanju računov imela mikropodjetja[12], saj so sprejela izdajanje nestrukturiranih e-računov, ker niso imela ustreznih sredstev za izpolnjevanje zahtev glede izdajanja strukturnih e-računov.

---

7 Nestrukturirani e-računi se nanašajo na elektronsko poslane račune brez predpisane ali posebne oblike, npr. elektronsko sporočilo s priponko PDF ali faks, prejet v elektronski in ne v papirni obliki.

8 Prenosna oblika dokumenta (PDF), format datoteke za zajemanje in pošiljanje elektronskih dokumentov v predvideni obliki.

9 Strukturirani e-računi se nanašajo na izdane, poslane in prejete račune v strukturirani elektronski obliki, ki omogoča njihovo samodejno in elektronsko obdelavo.

10 V zvezi z izračuni glej oddelek 5.2 in oddelek 6 končnega poročila o oceni pravil o izdajanju računov iz Direktive 2006/112/ES.

11 Preostali prihranki izhajajo iz izdajanja poenostavljenih računov in ureditve na podlagi plačane realizacije.

12 V skladu s Priporočilom Komisije o opredelitvi mikro, malih in srednjih podjetij ((C (2003/1422) je mikropodjetje opredeljeno kot podjetje, ki ima manj kot 10 zaposlenih, katerega letni promet in/ali letna bilančna vsota ne presega dveh milijonov EUR.

Kar zadeva *revizijo izdajanja računov in njihove vsebine*, je bilo zmanjšanje bremena ocenjeno kot precej omejeno. Določba, ki je imela največji vpliv na zmanjšanje upravnega bremena, je bila ureditev izdajanja poenostavljenih računov (v kvantitativnem smislu je bila ocenjena na približno 38 milijonov EUR letno[13]).

3.2. Vpliv na notranji trg

Druga direktiva o izdajanju računov je pozitivno prispevala k podpiranju delovanja notranjega trga, večinoma z e-računi in čezmejnim izdajanjem računov.

Prvič, podatki, zbrani v študiji, kažejo, da je leta 2014 eden od štirih trgovcev znotraj EU, ki so izdali e-račune, leta 2018 pa se je to število povečalo na tri od štirih trgovcev. To pomeni, da so bile z drugo direktivo o izdajanju računov odpravljene težave, zaradi katerih je postalo čezmejno izdajanje e-računov težavnejše in tako očitno prispevalo k večji uporabi e-računov pri čezmejnih transakcijah.

Drugič, druga direktiva o izdajanju računov je uvedla še štiri pomembne spremembe pravil, ki veljajo za čezmejne račune: (i) nova pravila o veljavnih ureditvah izdajanja računov (člen 219a); (ii) enotni rok za izdajanje računov za transakcije znotraj EU (člen 222); (iii) nova pravila za pretvorbo valut (člena 91 in 230); in (iv) poenostavljena vsebina računov za čezmejne transakcije, za katere se uporablja obrnjena davčna obveznost (člen 226a). Poleg tega je bila z novimi pravili o samofakturiranju (člen 224) poenostavljena tudi uporaba te ureditve za čezmejne transakcije. Te spremembe so povečale pravno varnost pravil o izdajanju računov, ki se uporabljajo za transakcije znotraj EU.

Vpliv drugih določb druge direktive o izdajanju računov na notranji trg se šteje za bolj omejenega, saj ne vpliva na postopke izdajanja računov in zato jih podjetja redko uporabljajo.

3.3. Vloga direktive pri spodbujanju malih in srednjih podjetij

Večina ukrepov iz druge direktive o izdajanju računov je splošne narave, uporabljajo pa se tako za velika podjetja kot za MSP. Vendar poenostavitev in uskladitev regulativnega okvira vodi k zmanjšanju upravnega bremena, zato lahko ukrepi koristijo zlasti malim in srednjim podjetjem, ki se v primerjavi z večjimi podjetji soočajo z več težavami pri izpolnjevanju davčnih obveznosti prav zaradi svoje manjše velikosti.

Zaradi bolj razširjene uporabe *nestrukturiranih e-računov* je imela druga direktiva za izdajanje računov pozitiven učinek na MSP. Ta pozitivni učinek je bil večji za MSP in mikropodjetja kot za velika podjetja. MSP so imela koristi od približno 55-odstotnega zmanjšanja bremena zaradi bolj razširjene uporabe izdajanja nestrukturiranih e-računov. Razlika v zmanjšanju bremena, ki je še vedno velika, se pripisuje velikim podjetjem, saj velika podjetja izdajajo občutno več računov.

Druga direktiva o izdajanju računov je spremenila tudi dve ureditvi izdajanja računov, ki sta bili v celoti ali delno namenjeni malim in srednjim podjetjem, in sicer ureditev na podlagi

[13] V zvezi z izračuni glej oddelek 6.2.2 končnega poročila o oceni pravil o izdajanju računov iz Direktive 2006/112/ES.

plačane realizacije in poenostavljene račune, s čimer je prispevala k njihovi širši uporabi. Po spremembah, ki jih je uvedla druga direktiva o izdajanju računov, so številne države članice uvedle ali razširile obseg *ureditve na podlagi plačane realizacije*. Po ocenah je zahvaljujoč drugi direktivi o izdajanju računov imelo od ureditve na podlagi plačane realizacije koristi približno 60 000 dodatnih mikropodjetij. Na splošno je uporaba ureditve še vedno omejena zaradi dejstva, da je treba pri odločitvi za ureditev na podlagi plačane realizacije spremeniti računovodski postopek, ki lahko v nekaterih primerih pomeni višje provizije svetovalcev. Skupni prihranki pri stroških zaradi večje uporabe ureditve na podlagi plačane realizacije, do katere je pripomogla druga direktiva o izdajanju računov, so bili ocenjeni na 33 milijonov EUR za deset držav članic, v katerih je spremembe mogoče pripisati drugi direktivi o izdajanju računov. Pomen ureditve na podlagi plačane realizacije močno presega zgolj zmanjšanje upravnega bremena. Ta ureditev je bila zelo pomembna za mikropodjetja med gospodarsko krizo, ko so se gospodarski pogoji poslabšali in plačila postala težje izvedljiva.

Kar zadeva poenostavljene račune, je bila zaradi sprememb, ki jih je vnesla druga direktiva o izdajanju računov, v več državah članicah uvedena ureditev izdajanja poenostavljenih računov, druge države članice pa so razširile njeno področje uporabe. Za *ureditev izdajanja poenostavljenih računov* je bilo ocenjeno, da ima od vseh določb o izdajanju računov in njihovi vsebini največji vpliv na zmanjšanje upravnega bremena (glej zgoraj 3.1). Še vedno je uporaba poenostavljenih računov večinoma omejena na posebne poslovne sektorje, kot so nastanitev, restavracije, trgovina na drobno, bencinske črpalke in prevozne storitve, zato zmanjšanje bremena ni znatno.

3.4. Boj proti goljufijam na področju DDV

Direktiva kot celota je bila namenjena tudi podpori dejavnostim davčnega nadzora, s čimer se je sčasoma izboljšalo izpolnjevanje obveznosti v zvezi z DDV. Med drugim je druga direktiva o izdajanju računov v ta namen spremenila dve določbi: i) rok za izdajanje računov za transakcije znotraj EU in ii) pravila o obveznosti obračuna DDV za dobavo in nakup znotraj EU. Vendar ni nobenih dokazov o znatnem vplivu druge direktive o izdajanju računov na davčni nadzor ali izpolnjevanje obveznosti v zvezi z DDV. Mnenja, ki so jih izrazili davčni organi, potrjujejo, da so, ko gre za izpolnjevanje obveznosti v zvezi z DDV, učinki druge direktive o izdajanju računov, če obstajajo, precej omejeni. Davčni organi in deležniki menijo, da na področju davčnega nadzora s pravili o izdajanju računov ni mogoče doseči ničesar več. Ker davčni organi nimajo vedno na voljo informacij o izdajanju računov, se trenutno osredotočajo na sisteme, ki zagotavljajo poročanje v realnem času, kar omogoča boljšo analizo tveganja in bolj ciljno usmerjen nadzor. Hkrati je spodbudno dejstvo, da poenostavitev in uskladitev zahtev glede izdajanja računov in izdajanja e-računov nista negativno vplivala na dejavnosti davčnega nadzora.

4. Glavne pomanjkljivosti direktive

Ocena pravil o izdajanju računov je pokazala eno pomanjkljivost druge direktive o izdajanju računov, pojavilo pa se je tudi nekaj novih vprašanj, ki so opisana v nadaljevanju.

4.1. Nejasnosti v zvezi z BCAT

V okviru izdajanja e-računov je bil z drugo direktivo o izdajanju računov uveden koncept postopkov za nadzor poslovanja, ki ustvarja zanesljivo revizijsko sled (v nadaljnjem besedilu: BCAT) kot sredstvo za dokazovanje integritete in verodostojnosti e-računa. Ta koncept se zdi še vedno zapleten, saj ga davčni organi ne razlagajo enotno, gospodarski subjekti v EU pa ga ne uporabljajo veliko. Deležniki menijo, da je to pomanjkljivost druge direktive o izdajanju računov.

Druga direktiva o izdajanju računov (v členu 233) določa načelo svobode zbiranja dokazov, ki gospodarskim subjektom omogočajo, da dokažejo integriteto in verodostojnost e-računov. Vendar pa so v praksi uporabljene samo naslednje metode: (i) e-podpis; (ii) elektronska izmenjava podatkov; in (iii) BCAT. Zato BCAT deluje kot privzeta metoda za dokazovanje integritete in verodostojnosti e-računa za vsa podjetja, ki se niso odločila za e-podpis ali računalniško izmenjavo podatkov. To pomeni, da bi morala imeti večina podjetij, če ne vsa, ki si izmenjujejo e-račune v nepodpisanem formatu PDF, vzpostavljen sistem BCAT. Vendar pa sta bili izpolnjevanje obveznosti s strani podjetij in izvrševanje s strani davčnih organov omejeni, v nekaterih državah članicah pa ju celo ni bilo. Deležniki na splošno menijo, da opredelitev BCAT v direktivi ni dovolj praktična. Nekatere smernice so bile vključene v sekundarno zakonodajo držav članic in v pojasnjevalne opombe, ki jih je pripravila Evropska komisija. Kljub tem prizadevanjem gospodarski subjekti menijo, da smernice, ki so bile predložene v zvezi z BCAT, niso zadostne in ne dovolj jasne. Zaradi tega se pojavljajo vprašanja o tem, kako bi bilo treba to možnost uporabiti v praksi in ali jo bodo davčne revizije sprejele.

4.2. Zapletenost pravil za arhiviranje

Morebitni novi vidik se nanaša na pravila o arhiviranju. Druga direktiva o izdajanju računov ni vsebovala določb o arhiviranju. Od prenosa direktive v nacionalne zakonodaje se je zapletenost in regulativna razdrobitev predpisov o arhiviranju različno povečala. To je posledica dejstva, da so nekatere države članice sprejele zelo podrobna pravila o e-arhiviranju davčnih dokumentov, ki seveda veljajo tudi za e-račune. Skoraj 40 % deležnikov meni, da nacionalni predpisi o arhiviranju e-računov predstavljajo breme in jih je težko upoštevati.

4.3. Nacionalne zahteve za e-poročanje

Druga težava, ki je nastala po sprejetju druge direktive o izdajanju računov, vendar ne izhaja iz nje, je, da je več držav članic uvedlo zahteve za predložitev elektronskih izjav o nekaterih domačih transakcijah. Države članice so tako poročanje uvedle za boj proti goljufivim dejavnostim. Deležniki menijo, da bi lahko širjenje takih nacionalnih zahtev za e-poročanje povzročilo neusklajenosti in večja upravna bremena.

5. Sklepne ugotovitve in možna pot naprej

Ocena direktive je v veliki meri pozitivna, saj je učinkovito podprla poenostavitev in uskladitev pravil za izdajanje računov in izdajanje e-računov po vsej EU. Druga direktiva o izdajanju računov je prispevala k uporabi izdajanja nestrukturiranih e-računov, zmanjšanju upravnih bremen za podjetja, povečanju pravne varnosti gospodarskih subjektov in pravilnemu delovanju notranjega trga. Določbe druge direktive o izdajanju računov, tj. jasnejša, enostavnejša in bolj usklajena pravila o izdajanju e-računov, ostajajo ustrezne in primerne za potrebe deležnikov.

Na nekaterih področjih, kot so izboljšanje dejavnosti davčnega nadzora in spodbujanje malih in srednjih podjetij, so bili dosežki pozitivni, vendar nižji od njihovega potenciala.

V oceni je bila ugotovljena tudi ena pomanjkljivost, ki izhaja iz druge direktive o izdajanju računov, in sicer nejasnosti v zvezi z BCAT. Poleg tega so se pojavila nekatera druga vprašanja, ki ne izhajajo iz druge direktive o izdajanju računov, ampak iz zakonodaje, uvedene na nacionalni ravni, kot so zapletena pravila za arhiviranje in nacionalne zahteve za e-poročanje.

V zvezi z BCAT bi bilo treba zagotoviti več pojasnil, da bi odpravili navedeno pomanjkljivost. Vendar je vprašljivo, ali bi se lahko taka pojasnila zagotovila v zakonodajnem besedilu. To je zato, ker je namen BCAT, da obsega številne različne vrste poslovnih procesov, vsaka opredelitev, vključena v direktivo, pa bi omejila njeno področje uporabe in bi lahko postala zastarela zaradi tehnološkega napredka. Poleg tega se zdi, da davčni organi zaradi uvedbe zahtev za e-poročanje pripisujejo manj pomena strogi ureditvi integritete in verodostojnosti. Poleg tega bi to lahko pomenilo dodatno breme za podjetja, zlasti za MSP. Zato bi lahko preučili, ali bi BCAT lahko bolje pojasnili s pojasnjevalnimi opombami Komisije in izmenjavo najboljših praks v državah članicah. Temu bi lahko sledila nekatera dodatna pojasnila v zvezi s pravno opredelitvijo e-računov.

Kar zadeva pravila o arhiviranju, za področje, ki ga podjetja štejejo za kompleksna, bi bilo težko ukrepati na ravni EU, saj podrobne zahteve glede hrambe računov določijo države članice. Z razvojem digitalnih rešitev bi se lahko pri razmisleku na tem področju osredotočili na vprašanje, ali bi bilo koristno oblikovati standard za evropsko storitev v oblaku za shranjevanje računov.

Kar zadeva davčni nadzor, so po mnenju davčnih organov in deležnikov trenutna pravila o izdajanju računov dobro usklajena s potrebami dejavnosti davčnega nadzora in iz pravil o izdajanju računov ni več mogoče veliko pridobiti, da bi se še izboljšal davčni nadzor. Zato morebitna sprememba direktive o DDV v ta namen ne bi prinesla veliko dodane vrednosti. Namesto tega veliko davčnih organov trenutno proučuje, kako pridobiti dostop do podatkov o transakcijah, ne da bi jim bilo treba pridobiti fizični ali elektronski dostop do računov, s čimer bi se uvedle učinkovite zahteve za e-poročanje v realnem času.

Možne nadaljnje izboljšave za spodbujanje malih in srednjih podjetij bi se morale v glavnem osredotočati na ureditev na podlagi plačane realizacije. Kljub temu so deležniki na splošno pozitivno ocenili ureditev na podlagi plačane realizacije in tudi novih vprašanj ni bilo.

Kar zadeva omejeno zmanjšanje upravnega bremena, je to predvsem posledica manjše uporabe strukturiranega e-računa. V drugi direktivi o izdajanju računov je bila ta odločitev politična. Bolj radikalen pristop, ki bi upošteval le strukturirane e-račune kot veljaven dokument, bi zahteval spremembe obstoječe zakonodaje.

Skratka, davčni organi in deležniki ocenjujejo, da pravila o izdajanju računov, ki jih je uvedla druga direktiva o izdajanju računov, dobro delujejo, prav tako ni bilo ugotovljenih večjih težav. V okviru boja proti goljufijam ter glede na tehnološki razvoj in nedavne trende v nekaterih državah članicah na področju izdajanja e-računov in e-poročanja bo Komisija skupaj z državami članicami preučila, ali se lahko potencial izdajanja e-računov nadalje predstavi na ravni EU. Komisija bo začela razmišljati o zahtevah za e-poročanje in zlasti o vplivu različnih pravil, ki se uporabljajo v državah članicah, na notranji trg.